

Sygn. akt VIII Gz 162/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) sp. z o.o. w C.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 czerwca 2014 r., sygn. akt VIII GC 549/14 upr

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił ponowny sprzeciw spółki (...) sp. z o.o. w C. wniesiony od nakazu zapłaty z dnia 23 stycznia 2014. wydanego w sprawie VIII GNc 8030/13. W uzasadnieniu wskazano, że odpis przedmiotowego nakazu zapłaty doręczono pozwanej spółce w dniu 3 lutego 2014 r., a pozwana osobiście skutecznie wniosła sprzeciw od tego orzeczenia w dniu 17 lutego 2014 r. Ponowny sprzeciw wniósł w imieniu pozwanej spółki w dniu 24 lutego 2014 r. jej pełnomocnik, co nastąpiło po terminie. W tej sytuacji Sąd Rejonowy na podstawie art. 504 § 1 kpc postanowił o jego odrzuceniu.

Pozwany w zażaleniu domagał się uchylecia w/w postanowienia, wnosząc o zwrócenie się do pocztowego operatora publicznego, który doręczał pozwanemu przesyłkę zawierającą sprzeciw o udzielenie informacji, kiedy przesyłka została faktycznie doręczona pozwanej spółce. Skarżący zarzucił:

1/ naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez błędne przyjęcie, iż nakaz zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 3 lutego 2014 r., a nie w dniu 13 lutego 2014 r.,

2/ naruszenie przepisu art. 504 § 1 kpc poprzez odrzucenie sprzeciwu pomimo jego wniesienia w ustawowym terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego podlega oddaleniu.

Zasadą w postępowaniu cywilnym jest, że od jednego orzeczenia przysługuje tylko jeden środek odwoławczy (czy środek zaskarżenia). W przedmiotowej sprawie zatem, od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 23 stycznia 2014., przysługuje jeden tylko sprzeciw, niezależnie od tego w ilu pismach procesowych został wniesiony oraz, czy pisma te składa sama strona, czy jej pełnomocnik. Ustanowienie pełnomocnika nie pozbawia strony możliwości osobistego

wnoszenia pism procesowych, w tym także sprzeciwu, nie istnieje bowiem przymus wniesienia jego przez zawodowego pełnomocnika (por. SN w postanowieniu z dnia 2.10.2007 r. II CZ 74/07 LEX nr 62444). Później wniesione pismo, z zachowaniem terminu do złożenia sprzeciwu, stanowi jego uzupełnienie.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie jedynie sprzeciw pochodzący od samej strony pozwanej, został wniesiony w terminie. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanej spółce bowiem w dniu 3 lutego 2014 r., co własnym podpisem na dokumencie potwierdzenia odbioru (k.53 akt) potwierdzili członek Rady Nadzorczej spółki (...) sp. z o.o. w C. - M. D. (por. odpis KRS pozwanego, k. 44 akt) oraz doręczyciel. Z dokumentu ZPO wynika, że korespondencję odebrała „osoba uprawniona do odbioru przesyłki” (k.53 verte). Prawdłowo zatem zważył Sąd I instancji, iż pozwana spółka osobiście w dniu 17 lutego 2014 r., w terminie, wniosła sprzeciw.

Natomiast sprzeciw, który złożył pełnomocnik pozwanego został wniesiony w dniu 24 lutego 2014 r. (k.49 akt), a zatem 7 dni po terminie. Nie zasługują przy tym na uwzględnienie zarzuty skarżącego odnośnie tego, że odpis nakazu zapłaty został pozwanej spółce doręczony w dniu 13 lutego 2014 r. Okoliczność ta nie znajduje bowiem odzwierciedlenia w aktach sprawy. Data odbioru korespondencji w dniu 3 lutego 2014 r. wskazana została bowiem dwukrotnie, zarówno przez upoważnioną do odbioru przesyłek w imieniu pozwanej spółki M. D., jak i przez doręczyciela. Brak zatem podstaw, aby w okolicznościach przedmiotowej sprawy, sprzeciw wniesiony przez pozwanego osobiście i sprzeciw wniesiony przez jej pełnomocnika, z przyczyn proceduralnych traktować jako jeden środek zaskarżenia.

Skoro, jak wynika z niezakwestionowanych skutecznie ustaleń Sądu Rejonowego, wynika, że sprzeciw wniesiony przez pełnomocnika pozwanej został złożony po upływie 14 dniowego terminu wskazanego w art. 502 § 1 kpc, to pismo to podlegało odrzuceniu na mocy art. 504 § 1 kpc, jak słusznie zważył Sąd I instancji.

W tym stanie rzeczy, działając na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc., Sąd Okręgowy oddalił przedmiotowe zażalenie, o czym postanowił jak w sentencji.